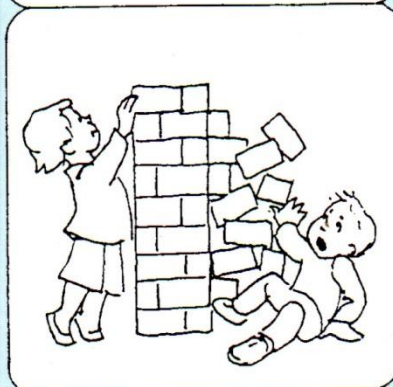

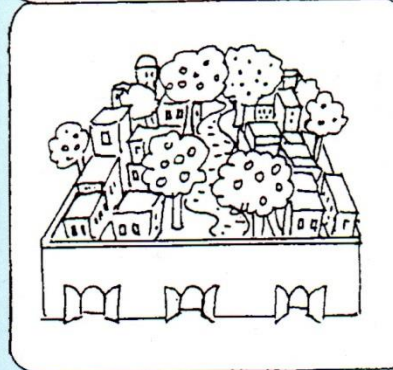
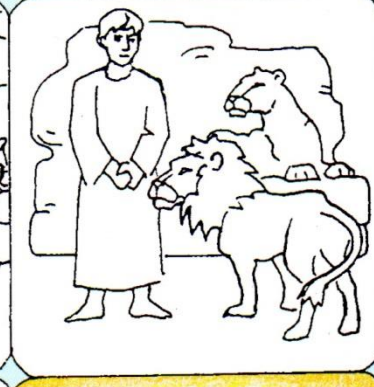
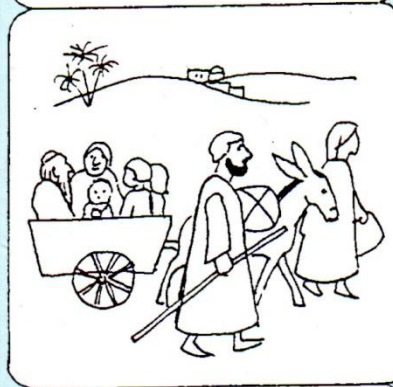
Heb je wel gehoord...

Bijbelse verhalen van alledag voor kinderen van nu

Mies Westera-Franke & Bette Westera

**Over
grenzen
heen
12 jaar**

geschreven door:
Mies Westera-Franke
geïllustreerd door:
Loes van der Mark
uitgegeven door:
NARRATIO

Heb je wel gehoord...

Bijbelse verhalen van alledag voor kinderen van nu
Mies Westera-Franke & Bette Westera

Over grenzen heen
12 jaar

Geschreven door:
Mies Westera Franke
Geïllustreerd door:
Loes van der Mark
uitgegeven door:
Narratio

CIP-gegevens Koninklijke Bibliotheek, Den Haag
doelgroep: ouders, kinderveerdienstleiding, zondagschool, basisscholen.
trefwoord: kinderbijbel oorspronkelijk

ISBN 90 5263 0496

©1995 uitgeverij NARRATIO

Postbus 1006, 4200 CA Gorinchem tel. 0183-628188

Niets uit deze uitgave mag verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever:

muziek: ©Rien Westera

Heb je wel gehoord...

Bijbels verhalen zijn verhalen die ons God en onszelf leren kennen.
Wij willen ze doorvertellen aan onze kinderen omdat we het belangrijk vinden dat ook zij God en zichzelf leren kennen.

Het geloof kunnen wij hun niet leren, dat moeten ze zelf ontdekken.
Wij kunnen hen wel helpen op hun ontdekkingsreis.
We kunnen proberen hun duidelijk te maken wat mensen die met God leven beweegt.
We kunnen hun ook helpen zich open te stellen voor de geloofs- en gevoelswaarde van de bijbel.
Dat is wat we met deze serie beogen.
(zie ook de verantwoording op pagina 163-165)

We doen dat door hun verhalen, gedichtjes, liedjes en spelletjes aan te reiken die hen heel dicht bij de bijbelse verhalen brengen. En door de bijbelse verhalen zo te vertellen, dat duidelijk wordt dat het verhalen zijn die heel dicht bij de kinderen staan. Kortom: door bijbelse verhalen te beschouwen als *verhalen van alledag voor kinderen van nu*.

Een nieuw begin

is van:

Een kapotte stad

‘Au! Au!’ Met een pijnlijk gezicht bukt Jedida zich. Ze grijpt naar haar rechtervoet. Op de grote teen verschijnt een druppel bloed. Boos schopt ze met haar linkervoet tegen de ruwe steen waaraan ze zich heeft gestoten. ‘Kijk uit sufferd!’ roept Amon, ‘straks heb je twee kapotte tenen.’

Jedida gaat op een laag stukje muur zitten en doet haar sandaal uit. Ze kijkt haar broer aan. ‘Van kapotte muren krijg je kapotte tenen’, moppert ze. ‘Wanneer bouwen ze die stomme stadsmuur nou eindelijk eens op?’

‘Ja, wanneer?’ herhaalt grootvader. Hij liep langzaam achter Amon en Jedida aan en heeft hen nu ingehaald. Hij kijkt naar Jedida’s voet. ‘Het valt wel mee’, zegt hij, ‘maar je moet ook uitkijken waar je loopt; dicht bij de muur liggen altijd steenbrokken.’ Hij laat zich ook op het muurtje zakken, naast Jedida. Ze laat haar sandaal op de grond vallen en stopt haar teen in haar mond. Ze zuigt het bloed uit het wondje.

Amon ploft op de grond neer. ‘Ik vind Jeruzalem een rotstad’, zegt hij.

‘Aiai!’ roept grootvader, ‘als mijn grootvader Joram dat gehoord had! Hij hield zoveel van Jeruzalem.’

‘Vind jij Jeruzalem dan zo mooi?’ vraagt Jedida.

‘Ach’, grootvader schudt zijn hoofd, ‘ik heb Jeruzalem eigenlijk nooit veel anders gekend dan zoals het nu is: met een stadsmuur die nooit is opgebouwd en met straten waar nog kapotte huizen staan. Maar grootvader Joram – of eigenlijk was hij mijn overgrootvader, hij was de grootvader van mijn moeder – grootvader Joram vertelde dikwijls hoe mooi de stad vroeger was: met sterke stadswallen en met prachtige huizen. En vooral de tempel was schitterend. Die was gebouwd in de tijd van koning Salomo en hij was veel mooier dan de tempel die we nu hebben. Grootvader was toen nog maar een klein kind, maar hij wist alles nog heel goed. Maar toen hij een jaar of zeven was gebeurde er iets vreselijks: In die tijd regeerde Nebukadnessar, de koning van Babylonië, over bijna het hele oosten; de koningen van alle andere landen moesten hem gehoorzamen. Maar de koning van Judea kwam in opstand. Toen zond Nebukadnessar een groot leger naar Jeruzalem. Hij beval de koning zich over te geven. Maar de koning gehoorzaamde niet en toen omsingelde de babylonische soldaten de stad. Na een belegering van zestien maanden bestormden ze Jeruzalem en haalden de muur neer. De tempel staken ze in brand en de bevolking van heel Juda voerden ze mee naar Babylonië. Het was een lange en nare reis; grootvader heeft vaak verteld hoe verdrietig hij toen was. Bijna vijftig jaar hebben de joden daar als ballingen gewoond. Toen werd Babylonië veroverd door de Perzen. De koning van Perzen, Kores, gaf hun toestemming om naar hun land terug te keren. Grootvader was al een oude man toen hij weer in Jeruzalem kwam. Zijn kleindochter Hulda, mijn moeder, en haar broer, oom Jochanan, waren kinderen zoals jullie nu. Toen de mensen terug waren, begonnen ze meteen de kapotte stad weer op te bouwen. Na bijna twintig jaar was de nieuwe tempel klaar. Er werden ook nieuwe woningen gebouwd. Grootvader Joram, zijn zoon en zijn schoonzoon bouwden samen met hun werklieden heel veel huizen. Later hielpen oom Jochanan en ik ook mee.’

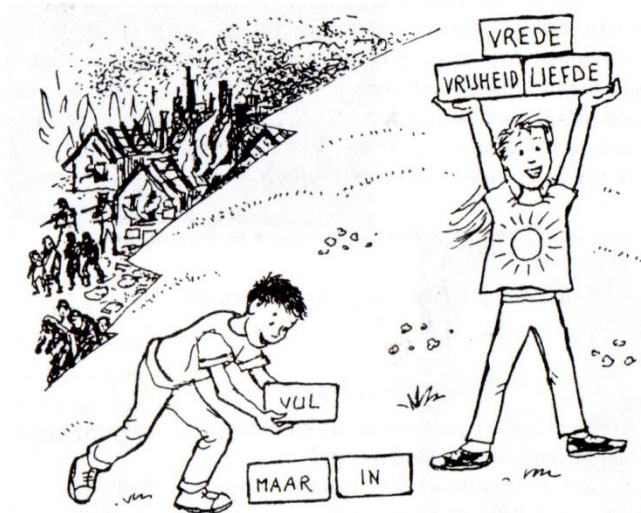
‘Maar’, valt Amon grootvader in de rede, ‘waarom lieten jullie de stadsmuren in puin liggen?’

‘Ach’, grootvader zucht, ‘die stadsmuren... dat is een lang verhaal. ‘Hij kijkt naar de zon die al laag aan de hemel staat. ‘Vinden jullie het goed dat ik dat een andere keer verteld? We moeten nu vlug naar huis om te eten.’

1 In ons land is al jarenlang oorlog
Veel dorpen en steden zijn stuk
Op wegen en straten zijn altijd soldaten
En als je nog leeft, nou dan heb je geluk!

2 Heel vaak moet ik denken aan vroeger.
Al was ik nog jong en heel klein,
er is veel dat ik weet en ook nooit zal vergeten.
De wereld was vrolijk en fijn!

3 Soms droom ik hoe 't later zal wezen:
die oorlog gaat eens toch voorbij?
we bouwen in vrede aan prachtige steden,
we zijn weer gelukkig en blij.

Kun jij je nog dingen herinneren die gebeurd zijn toen je heel klein was?
Zou je een fijne gebeurtenis kunnen vertellen?
Weet je ook nog iets dat je akelig vond?
Droom je nog wel eens over later?
Wil je daar iets over vertellen?

Over leuke dingen die gebeurd zijn, praat je natuurlijk graag. Maar wat vind je van nare dingen? Kun je die maar liever zo gauw mogelijk proberen te vergeten of vind je dat het beter is om er over te praten?

*Lieve God
als ik aan vroeger denk
heb ik vaak fijne herinneringen
maar ook wel eens nare
als ik aan later denk
weet ik niet hoe het zal zijn
maar één ding weet ik wel:
u was er vroeger
u bent er nu
u zult er altijd zijn
wat er ook gebeurt
amen*

Alles vergeten

Als grootvader, Amon en Jedida binnen komen, zet grootmoeder juist een schaal linzensoep op tafel. Ze kijkt opgelucht, maar ook een beetje streng. 'Zo', zegt ze, 'zijn jullie daar eindelijk? Waar waren jullie zo lang?'

'Och', zegt moeder, die uit het achterhuis komt met brood en water, 'je kent vader toch: als hij eenmaal in de stad is, vergeet hij alles, dan denkt hij helemaal niet meer aan de tijd.'

'Daar moet hij wel aan denken', moppert grootmoeder, 'zo geeft hij een slecht voorbeeld aan de kinderen.'

Grootvader zegt niets; hij kijkt een beetje verlegen. Jedida begint te lachen. 'Het is eigenlijk mijn schuld', zegt ze en ze steekt haar rechervoet naar voren. 'Kijk!' 'Ach kind!' moeder buigt zich over Jedida en kijkt naar haar teen, die nu helemaal blauw is met in het midden een donker bloedkorstje. 'Hoe komt dat?' 'Och', zegt Amon, 'je weet toch hoe Jedida is: als ze eenmaal in de stad loopt vergeet ze alles, dan let ze helemaal niet meer op waar ze loopt!' Ze moeten allemaal lachen, Jedida het hardst. 'Ja', zegt ze, 'toen kon ik dus niet verder lopen. We zijn even gaan zitten en ondertussen heeft grootvader iets verteld. Maar toen het geen pijn meer deed, zijn we meteen verder gegaan.' 'Jaja', lacht vader, die nu ook in de kamer is gekomen, 'ik weet precies hoe grootvader is: als hij eenmaal aan het vertellen is, vergeet hij alles, dan denkt hij er helemaal niet meer aan dat we ook nog moeten eten.'

'Kom dan nu maar gauw aan tafel', zegt grootmoeder, 'straks is de soep koud!'

Heb je ook wel eens, dat je alles om je heen vergeet?
Wanneer?

Een gedenkteken

Als vader het dankgebed heeft gezegd en als moeder de kommen heeft volgescheppt, vraagt Jedida: 'Grootvader, vertel je nu het verhaal van de stadsmuur?'

'Het verhaal van de stadsmuur?' herhaalt moeder. 'Is daar'dan een verhaal van?'

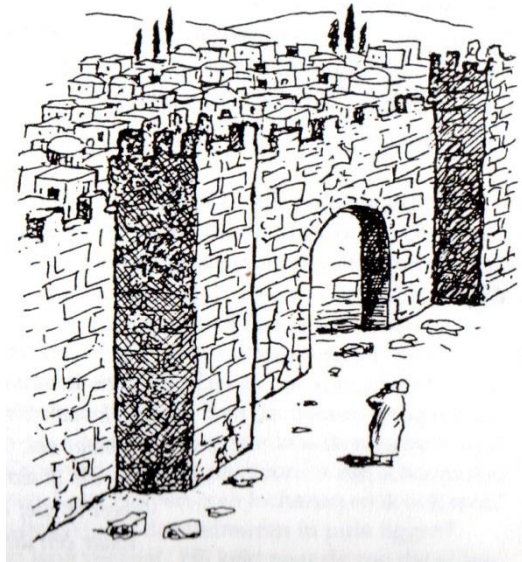
'Grootvader heeft beloofd te vertellen waarom de muren van Jeruzalem nog steeds niet zijn hersteld', legt Amon uit.

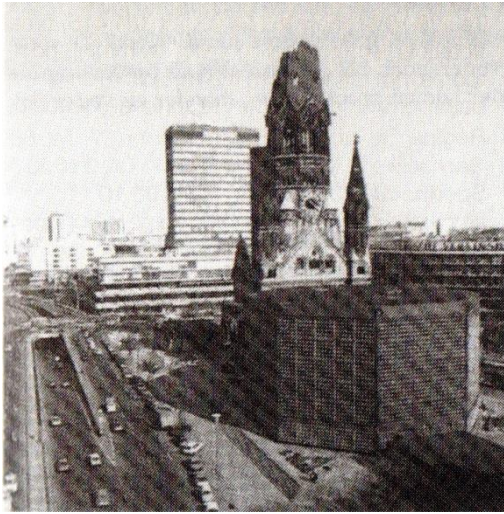
'Ach', moeder zucht, 'hou toch op over die muren. Al die narigheid en al die ruzie! Ik wil er liever niet meer over horen. 'Maar vader schudt zijn hoofd. 'Laat grootvader maar vertellen; het is goed dat de kinderen weten wat er vroeger gebeurd is. Dan begrijpen ze ook waarom sommige mensen, soms zelfs mensen uit dezelfde familie, niet met elkaar omgaan.

'Ik zou het allemaal liever vergeten', zegt moeder zacht. Maar ja, zolang de muur niet hersteld is, worden we er steeds aan herinnerd.

'Mijn kind', grootvader legt zijn hand op moeders arm, 'dan moet je ook je grootmoeder en je grootvader vergeten en dat wil je toch niet?' Moeder kijkt haar vader peinzend aan. 'Nee', zegt ze dan, 'grootmoeder Hulda en grootvader Ruben wil ik nooit vergeten.'

'Misschien', zegt grootmoeder, 'is het dan maar beter dat de muur van Jeruzalem blijft zoals ze nu is: als een teken om te gedenken hoe het niet moet.'

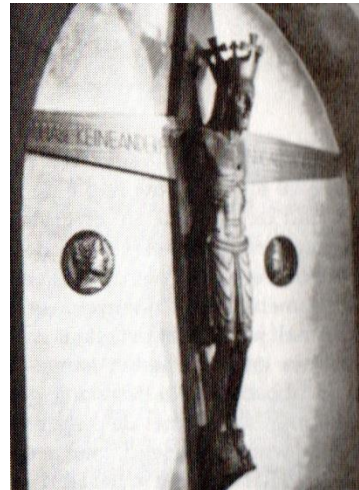

In Berlijn is in de tweede wereldoorlog veel verwoest. Na de oorlog is de stad weer opgebouwd. Alleen een kapotte kerk heeft men laten staan. Naast deze ruïne is een nieuwe kerk gebouwd. Zo bleef de kapotte kerk een gedenkteken om de mensen te herinneren aan iets wat nooit meer gebeuren mag.

In München werd in de oorlog ook een kerk vernield. De kerk werd opgebouwd. Maar een kapot kruisbeeld werd weer in de herstelde kerk aangebracht. Vind je dat goed of vind je dat men beter een nieuw beeld had kunnen maken? Begrijp je wat er wordt bedoeld met de woorden die op het kruis staan (in het nederlands: 'Ik heb geen andere handen dan die van jullie')?

Is er iets in de geschiedenis van jouw woonplaats waarvan je vindt dat het nooit vergeten mag worden?

Is er ook een gedenkteken van?

Maak daar eens een foto van en plak die hier in je boek